

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Llops i senglars

Els animals marquen territori a còpia de pixades, no més cal veure un gos passejant pel carrer. De manera impulsiva,

instintiva, aixequen la pota ja sigui davant d'un fanal, un arbre, una cantonada o una porta. I quan tornin a passar per aquell lloc ho tornaran a fer. Hi volen deixar la seva olor. Es comuniquen amb els seus iguals d'aquesta manera i marquen així la seva ruta. I ja veieu també les múltiples maneres que hi ha per evitar que aquells orins es facin a casa nostra: sofre, ampolles d'aigua, amoníac, vinagre, llimones, bitxo, i remeis casolans a banda, infinitat de productes químics, pintura, polvoritzadors que esborren aquest rastre animal. Però els experts diuen que el millor remei és educar el gos. Reeducarlo. Ja fa anys que a casa no tenim gats, ni gossos. Ara tinc senglars. No és que siguin meus, però assoten una petita plantació d'avellaners al meu càrrec, al

Els senglars ho destrossen tot i fan clots insondables

Baix Camp prelitoral. La seva aparició ha anat *in crescendo*. Fa 20 anys era esporàdica, ara és diària i massiva. Fa anys no tocaven res, ara ho destrossen tot: arbres, branques, brots, avellaners, marges, terra, roseguen els tubs de reg i fan clots insondables. L'estampa és d'aquelles que descoratgen. Després de dedicar temps, cures, esforços, aigua i diners per fer créixer la collita, cada malesa reiterada t'esquinça l'ànim. Si a més el veïnatge tanca les seves finques amb pastors elèctrics i reixats, les possibilitats que els senglars es passegin per allà on no hi ha aquests obstacles es dispara. No m'he aventurat a anar a recollir cabell a les perruqueries ni d'altres remeis semblants als que hi ha per espantar els gossos, però sí que he comprat una mena de pinso que els crea rebuig per mal de ventre, i ara he comprat pixum de llop. Ho vaig veure en una notícia al *Telenotícies* i vaig fer una compra impulsiva. Un repel·lent químic amb la mateixa composició que l'original, amb una fortor d'un depredador directe del senglar. Com jo, en una compra impulsiva, aquell dia van vendre una pila d'ampolles. Ara comprovaré l'eficàcia sobre el terreny; si no, només em quedarà intentar reeducar els senglars. Però ja veieu que passa als parlaments amb els anomenats diputats senglar.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

El món de Martini

Un amic em deia sempre que li agradaria viure dins d'un anunci de Martini. Parlo de quan les begudes alcohòliques s'anunciaven sense restriccions i el reclam del Martini era un món de luxe habitat per gent molt guapa, molt feliç i molt *pija* que es movia pels paisatges més privilegiats del món. Llegint *Paraules que tu entendràs*, l'última novel·la de Xavier Bosch (m'he fet el compromís de comentar sempre les novetats d'en Xavier), vaig evocar les paraules de l'amic. Les tres parelles protagonistes són uns professionals d'èxit molt ben avinguts que només arrencar el llibre els trobem celebrant el Cap d'Any en un hotel de luxe dels Alps i que al final de la narració fan el *reveillon* a Venècia. Enmig, estudis d'arquitectura i jardineria, despatxos d'advocats, redaccions de diaris, una fotografia sensacional, uns nens fantàstics, més sopars i dinars amb els millors fruits de la terra, viatges exclusius i cap dolor que no sigui superable. En Xavier Bosch és un murri: cap al final menciona els anuncis de Martini. La referència m'estalvia que ell es prengui

“Xavier Bosch, entre luxe i qüestions vitals a l'última novel·la

malament la comparació i serveix perquè el lector vegi que l'autor projecta sentit de l'humor sobre ell mateix i els seus personatges. “Res de política”, s'imposen els comuns el primer Cap d'Any. La política es fa inexistent. Vaig retreure a Bosch que en el llibre anterior, situat a Barcelona en els moments actuals, el “procés” no aparegués per res. Ara m'hi he repensat. Ell practica l'alta comèdia. Hollywood, durant la Gran Depressió o durant la guerra del Vietnam, ens va oferir moltes pel·lícules, consumides amb molt de gust, poblades de parelles que bevien xampany, ballaven per les escales

i s'equivocaven de cònjuge o de pijama. Està prohibida l'evasió? Un dia que em va voler veure, Xavier Bosch em va citar no en un bar de la Rambla o del Raval, que és el que fa tothom, sinó a l'hotel Casa Fuster, el de Woody Allen. Món de Martini? Bosch és el nostre Woody Allen de les classes mitjanes tirant a altes. No existeixen aquests personatges? I tant si existeixen. I Bosch els coneix bé i els fa servir per parlar de les seves coses: el sexe, l'amor que dura o no, les infidelitats sanes o tòxiques, la sinceritat... “Res de política.” Ni de corrupció, tan tractada per Bosch. La corrupció aquí és a Miami. Abans l'havia localitzat a Osona. Ara uns dels protagonistes es fan una casa a la comarca. La pudor de purins ha estat superada.

Xavier Bosch té uns ulls com pilotes de ping-pong que ho observen tot. Diu que els periodistes no ens enllustrem mai les sabates. Va veure les meves aquell dia a la Casa Fuster? I orelles afinades: els homes parlen com els homes, les dones com les dones i els nens com els nens. Diàlegs admirables en la seva novel·la més equilibrada.